

В БЪЛГАРИЯ

ПЕДЕР ХУЗАНГАЙ

Народен поет на Чувашия — СССР

Как силно, от душа, се аз стремях
към тоя край, как исках да го видя!
Тупти, сърце, в тази българска земя,
гори в еловата, със които ида!

Ти, мое слово, пламвай, светкай, смей се
и като знаме вей се, шумоли —
мечтите ми се сбъдват като в песен:
към София ми пътят кривули.

Хилядолетна родна старина
пред моя поглед гордо се възправа.
О, еднокръвна българска страна!
Пред теб в поклон синовен аз заставам.

Тъй родни, общи имена звучат —
Бургас и Янтра, и Мургаш, и Варна.
Праядо някой в тоя дивен кът
оставил ги е с мисъл благодарна.

Бе миналото толкова сурово —
завесата, Българию, дигни!
И нека днес да се сродим отново,
да се сродим сега навеки ний!

Сърдечно слово: „българин!“ Несменно
ти като „бунт“ звучало си у нас —
народе, колко смело, вдъхновено
разбивал си врага във грозен час!

И в робството не си бил роб, защото
запазил си мечта за свобода,
и чистото си слово за живота,
и своята земя, небе, вода.

И отдалеч те чувствавах до мене:
аз, българин-чуваш, със теб живях
във твой стар дом, дето Волга стене,
ту бурен като нея, ту мълчях.

Но камъкът на мъката не смаза
душата ми, запазих своя глас,
и свое слово пред света аз казах:
в езика страшна сила виждам аз!

„Бунтар от Волга“ — в старите години
тъй ме зовяха под простора син.
При вас пристигнах, Дунава преминах
да свържа корените ни в един.

Готов съм аз пред тебе да заставам
възторжено, като във древен храм,
и шапка сменям, падам на коляно
и ти предавам нашето „селям“.

Аз нося топлина оттам, отдето
дошли са Аспаруховците тук.
Днес време е, подсказва ми сърцето,
да се побратимим един със друг!

Превел от ръкописа: АНГЕЛ ТОДОРОВ

В България гостува съветският чувашки поет Педер Хузангай. В това стихотворение авторът има предвид якогашната историческа общност на нашите народи (редища учени, като съветския историк А. П. Смирнов в книгата си „Волжките българи“, смятат чувашите за потомци на древните българи от Волжско-Камска България).